

for vidt, og jeg skal med Hensyn til at behandle det foreliggende Spørgsmaal uden at forhandle det i Forbindelse med de andre Lovforslag, som dels ere forelagte og dels paatænkes forelagte, blot indrømme saa meget, at det er min Opfattelse, at man vanskeligt kunde have behandlet dette Forslag, saaledes som det var forelagt her i Thinget af de ærede Forslagsstillere, uden samtidig at behandle Forslaget om det almindelige Fattigvæsen. Men eftersom Fler-tallet nu har ændret det i den Retning, som det nu foreligger, hvor det aldeles ikke efter min Opfattelse kommer i Modstrid med de forelagte Love, ligesaa lidt som jeg tror, det kan komme i Modstrid med de paatænkte Love, er det selvfølgelig, at jeg anbefaler Fler-tallets Forslag og ogsaa i det Væsentlige kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt. Smidertid tror jeg at skylde det ærede Medlem for Kongsjøbing Amts 1ste Valgkreds (Christiansen) at omtale det af ham stillede Forslag. Og det saa meget mere, som det er bekjendt, at jeg i Udvalget har staaet det ærede Medlems Opfattelse temmelig nær. Jeg skal heller ikke negte, at jeg mener, det nok er muligt, at vi maa komme til at gaa den Vej, som det ærede Medlem har foreslaaet med Hensyn til Oprettelsen af en Understøttelseskasse for de Gamle og Svage; men det ærede Medlem vil forstaa, at saa længe det Forslag om det almindelige Fattigvæsen, jeg har forelagt, ikke er behandlet videre i Udvalget, end det er — Udvalget har jo end ikke behandlet Principspørgsmaalet i §§ 69 og 70 om Alderdomsforjærgelsen end sige, at det er blevet enigst derved, og Thinget endnu mindre — holder jeg paa det Princip, jeg har opstillet i Lovforslaget om det almindelige Fattigvæsen. Som det ærede Medlem ganske rigtig udtalte, er det af mig i nævnte Forslag Opstillede mere vidtgaaende end det ærede Medlems. Tænkningen i det ærede Medlems Forslag er jo navnlig den, at selv om vi faae Understøttelseskasser, vil der gaa en Tid, inden de kunne komme til at virke, og da er det i den Tid nødvendigt at komme de Svage til Hjælp, at de ikke skulle lide Nød. Jeg er fuldstændig enig med ham deri. Det er en Tanke, vi maa have for Øie ved de Forslag, vi behandle af den Art, ogsaa angaaende frivillig Fattigunderstøttelse. Men Grunden til, at jeg, hvad der ikke ses af Betænkningen, ikke kunde gaa med til hans Forslag, er, fordi jeg har opstillet noget Andet, og jeg skal sige til det ærede Medlem, der tillige omtalte, hvad der var kommet frem i det andet Thing i en Betænkning om Forslag til Lov

om anerkjendte Sygekasser, at det ser ud til, at den Tanke, jeg har foreslaaet i mit almindelige Fattiglovsforslag vinder Anerkjendelse ogsaa i det andet Thing, thi de Vædringsforslag, der ere stillede op i den nævnte Betænkning — de findes under Nr. 17—19 — indeholde egentlig det samme Princip, om end ikke saa yderliggaaende, som mit Forslag om det almindelige Fattigvæsen, og dette Princip har jo den Fordel, at det i alt Fald er anerkjendt af en tidligere Regjering. Altsaa, naar jeg, dersom dette Forslag kommer til Afstemning, i Dag ikke stemmer for det, er det ikke, fordi jeg er en Modstander af det Princip, der er nedlagt i det. Jeg erkjender tværtimod, at det ærede Medlems Formaal er det, vi maa tilstræbe, vi tilstræbe det af noget forskjellige Grunde, men Formaalet er det samme. Altsaa, jeg forbeholder mig, dersom jeg skulde komme til her i Thinget at deltage i Forhandlingen saavel om det fri Fattigvæsen som om det offentlige Fattigvæsen eller andre sociale Love, selv om jeg i Dag gaar med Fler-tallet, muligvis, dersom jeg ikke kan gennemføre mit Princip, da at komme ind paa det ærede Medlems. Der er et andet Vædringsforslag under Nr. 2 til § 4, at § 4 skal udgaa. Jeg kan ikke undlade at omtale den Vædring, da det maaste vil erindres, at da jeg i Fjor tillod mig at kritisere denne Paragraf, var det — dersom jeg tør bruge et Billede, som passer — omtrent som jeg havde stukket min Næse i en Svejskerede; alle Talere kritiserede mig og angreb mig meget skarpt. Nu i Aar har ikke et eneste Medlem holdt fast ved den Paragraf. Jeg indrømmer, at der er kommet 4 nye Medlemmer i Udvalget, men heller ikke et eneste af de ældre Udvalgsmedlemmer har holdt fast paa Paragrafen, uagtet de skarpe Angreb i Fjor, da jeg tillod mig at søge at bevise, at det var en inhuman Bestemmelse. Vor Fattiglovgivning maa ikke være inhuman; vi blive tvungne til som andre Lande Tid efter anden at faae en mildere og humanere Fattiglov, end vi have, thi jeg paa staar dristigt, at vor almindelige Fattiglovgivning er en af de mest inhumane, der findes i det civiliserede Europa. Det paa staar jeg dristigt, for det er rigtigt. Og vi kunne ikke undlade at tage fat paa det almindelige Fattigvæsen samtidig med det frie Fattigvæsen. Jeg er glad ved, at Udvalget i alt Fald — jeg veed ikke, hvad Thinget vil komme til — nu har fraveget § 4. Jeg skal ikke nærmere komme ind derpaa eller udvikle, hvorfor den er inhuman. Jeg synes det maa ligge klart for Enhver, at den er